

Huỳnh Dị

Nhạc vương

Dịch giả: vinhhoa

phần 1

Tiểu Sâm

Trong tiếng hò hét huyền thuyên cùng những bích chương, biểu ngữ chào mừng phát phới bên trong đại sảnh; các fan mê nhạc chen chúc như làn sóng nhấp nhô, lớp sau tràn lớp trước.

Bên cạnh Hoắc Kim chợt có tiếng kêu lên:

– Anh xem! Y ra rồi kìa!

Nơi đại sảnh, lập tức có tiếng tung hô cười nói nổ vang khắp trời của hàng ngàn nam nữ. Trong giây phút ồn ào đến cực điểm, không gì có thể nghe rõ được. Dường như người nào cũng đang làm những động tác ngó ngẩn, vô ý thức.

Nhân viên cảnh sát được phái đến giữ gìn trật tự, đều cảm thấy càng lúc càng khẩn trương, chỉ chỉ chít những ‘fan’ mê nhạc đứng chặt cứng hướng đi về phía trước. Thần tượng của họ đang bước ra cửa

hải quan.

– Tiểu Sâm!

– Nhạc vương!

Các ‘fan’ mê nhạc đều hết sức kêu hét khan cả tiếng tên thần tượng của họ.

Tiểu Sâm chắc đúng là một nhà sáng tác và chơi đàn guitar vĩ đại nhất trong lịch sử. Từ trước đến giờ, chưa từng có ai giống như y, làm kích động lòng người nhiều đến thế này; những ‘fan’ mê nhạc ở khắp nơi này giống như là điên cuồng vậy! Y xuất hiện trước công chúng mới ba năm trước đây, không một buổi chơi nhạc nào mà lại không hoàn toàn thành công rực rỡ.

Đáng tiếc là y cùng một chuỗi thảm án người chết đẫm máu có dính líu với nhau. Mỗi lần y đến nơi nào, đều có các thiếu nữ xinh đẹp bị giết chết một cách tàn bạo. Cho đến giờ, tất cả là đã mười ba nạn nhân, và con số này đến ngày mai thì không ai biết được.

Tiếng hoan hô bùng sôi nồng nhiệt của ‘fan’ mê nhạc càng lúc càng to, lại đạt đến cao điểm mới rồi!

Hoắc Kim đẩy tôi một cái rồi phá lên cười:

– Xem kìa! Đó chính là Nhạc vương Tiểu Sâm, Đại Đại có ở đây rồi tốt lắm, con bé rất thích y, bà xã tôi cũng thích y nữa.

Đại Đại là cô con gái của hắn, tôi cười nói:

– Anh có thể tìm y xin chữ ký rồi.

Mắt Hoắc Kim bùng sáng, thỉnh linh lên tiếng:

– Ô! Đúng đấy!

Tôi lướt mắt nhìn vào đại sảnh, cánh cửa kính mở ra và một đám người tụ tập quanh đó, Tiểu Sâm hiện ngang bước ra.

Không thể phủ nhận rằng y là một thanh niên rất đẹp trai, mới hơn ba

mười thôi, ánh mắt nhìn mờ màng như mộng, càng khiến y không giống với mọi người.

Tuy nhiên, tôi linh cảm được trên gương mặt tái mét của y có ẩn chứa vài ba phần quỷ quái.

Những cánh hoa tươi bay phóng lên không một lúc khá lâu, tựa như những giọt mưa hướng về y điềm xuống.

Tiểu Sâm luôn giữ nguyên vẻ bình thản lạnh lùng, bên cạnh là những hộ vệ và cảnh sát mở rộng đường đi, xuyên qua những kẻ sùng bái như say như mê, tiến bước hướng về bãi đáp máy bay trực thăng ở bên phải phi trường.

Cuối cùng đã đến lúc tôi phải làm việc rồi.

Lúc tôi và Hoắc Kim đến khách sạn nơi Tiểu Sâm nghỉ ngơi; xung quanh đây, nhân viên an ninh đã được bố trí đầy dẫy như sẵn sàng đối đầu kẻ địch.

Những người an ninh này ngăn chặn các ‘fan’ mê nhạc đang tụ tập bốn phía, không cho họ tiến vào khách sạn.

Theo nguồn tin trước đây ba tháng, sau khi có người biết Tiểu Sâm lựa chọn khách sạn này, lập tức tất cả các gian phòng nơi đây đều bị đặt giữ trước. Mức độ hoan nghinh mà Tiểu Sâm nhận được cùng với sự cuồng nhiệt ngày càng tăng, e rằng chỉ có vị lãnh tụ thượng đẳng của các tôn giáo mới có thể gây ra tình huống như thế!

Chúng tôi vừa lái xe đến cửa chính của khách sạn, liền có hai người an ninh đến nghênh đón.

Hoắc Kim đưa ra thẻ chứng minh và nói:

– Liên bang mật thám!

Sau đó bèn giới thiệu tôi:

– Đây là Sếp của tôi, đại úy Đỗ Hy Văn.

Một trong những nhân viên an ninh bèn nói với giọng đầy kính phục:

– Đại úy, tôi có biết chuyện của ngài.

Tôi đưa tay mân mê bộ râu mép ‘sexy’ dày đen nhánh được tỉa gọn, suýt chút nữa thì bật cười, thật đã quên mất chính mình cũng là người nổi tiếng trên thế giới. Tên của tôi đã được liệt vào hàng danh nhân đương thời sau khi phá giải một vài vụ án khó khăn gai góc, bao gồm là tóm được tên đại đầu sỏ Nhã Luân Thân Lãng của băng đảng ‘mafia’ tổng giam vào ngục.

Hoắc Kim nhận được sự vinh dự của tôi thì tinh thần cũng nâng cao, dẫn đầu một cách ngạo nghễ tiến bước vào đại sảnh khách sạn.

Dường như hiện giờ, hắn mới là người còn nổi tiếng hơn cả tôi nữa!

Ánh mắt của tôi cẩn trọng nhìn quanh một vòng, chú ý vào những người đang lui tới bên trong đại sảnh. Tôi gần như khẳng định rằng hầu hết họ đều đang chờ đợi Tiểu Sâm xuất hiện, trong đó có không ít các ký giả đại diện cho những tờ báo.

Nếu như một tờ báo hay tạp chí nào trước giờ chưa từng được Tiểu Sâm tiếp kiến mà sớm được tiến hành cuộc phỏng vấn độc quyền, thì số lượng bán của báo đó chắc chắn sẽ tăng lên một cách khủng khiếp.

Người an ninh đàn em vừa rồi tỏ lòng ngưỡng mộ bèn đưa chúng tôi đến trước một cầu thang máy biệt lập, xong hướng về hai người canh gác an ninh và nói:

– Đây là đại úy Đỗ Hy Văn, người của cục điều tra Liên bang.

Hai người an ninh này lập tức nhận ra tôi.

Với tôi thì điều này cũng chẳng lạ lùng gì, bởi vì một khoảng thời gian trước đây, tôi thường xuyên xuất hiện trên Tivi, so với tổng thống thì

cũng chỉ ít hơn một chút mà thôi.

Viên an ninh cung kính hướng về tôi chào hỏi:

– Phùng Lễ tiên sinh có đưa chỉ thị, xin mời Đỗ đại úy lên ngay!

Đương lúc người này nhắc đến Phùng Lễ, trong đầu tôi lập tức hình dung ra một vẻ mặt tinh ma đáng sợ – thân hình cao gầy, mặt nhỏ mà dài – đó là vị quản lý của Tiểu Sâm.

Cửa thang máy mở ra, chúng tôi vừa bước vào thì có tiếng kêu to truyền đến:

– Này! Này! Chờ tôi với!

Chúng tôi ngạc nhiên quay đầu lại.

Một cô gái xinh lạ lùng, đẹp chết người, đeo trên vai một cái túi lớn.

Cô ta bước chen vào trong thang máy, hương thơm chợt ngào ngạt.

Cô nàng thở hển hển và hướng về tôi nói:

– Đỗ đại úy, xin lỗi nhé, tôi đến hơi muộn.

Tiếp theo đó cô ta quay sang người an ninh ở phía trong chúng tôi nháy mắt một cái rồi nhẹ giọng:

– Thư ký là một việc làm khó gì đâu!

Nói xong, cô ta thở phào một hơi.

Tôi và Hoắc Kim mặt nhìn nhau ngơ ngẩn, sau đó chẳng ngăn được cùng cười rộ lên.

Tôi vừa định quay sang người an ninh để giải thích là tôi thật không có điểm phúc đến như vậy, đời nào có thể có được một cô thư ký đẹp như hoa xinh như ngọc. Cô ta đã nghĩ đến việc không để cho tôi kịp nói ra khỏi miệng, lập tức hỏi lại ngay:

– Các anh đã xin được chữ ký của Nhạc vương Tiểu Sâm chưa vậy?

Người an ninh trả lời với vẻ xúc động:

– Tôi xin được rồi! Đó là cho con trai của tôi.

Tay anh ta bấm một cái, cửa thang đóng lại, thang máy bắt đầu đi lên. Anh chàng cũng không một chút nghi ngờ là cô ta đánh lừa mà giả trò như vậy.

Tôi nhìn sang cô nàng, vừa đúng lúc cô ta dí dỏm hướng về tôi nháy mắt nữa chứ! Đôi mắt dài và đẹp, phải nói là đẹp thu nhiếp hồn người.

Trong lòng tôi thoáng giật mình, chợt nhớ ra cô ta là ai.

Cửa thang máy mở ra, những viên an ninh vây bọc bên ngoài rõ ràng là đang nhìn vào mặt chúng tôi với ánh mắt soi mói.

Người đẹp này liền nắm phần chủ động, bước ra ngoài cửa thang máy rồi lên tiếng:

– Đây là đại úy Đỗ Hy Văn, chúng tôi là cục điều tra Liên bang.

Một giọng nói lạnh như băng từ phía bên trái truyền đến:

– Đỗ đại úy là người mà khắp mọi nhà đều biết, không cần cô phải giới thiệu nữa!

Tôi và Hoắc Kim bèn bước ra ngoài cửa thang máy.

Đây là dãy phòng dành riêng cho tổng thống nơi tầng cao nhất khách sạn. Thật ra, dùng chữ "Phòng" để diễn tả thì cũng không thích hợp lắm. Bởi vì căn tiểu sảnh dùng để tiếp tân cũng đã lớn hơn phòng khách trong nhà của rất nhiều người.

Phùng Lễ, người quản lý của Tiểu Sâm, với thân hình cao gầy, đang đứng giữa trước cửa đóng kín của tiểu sảnh và đại sảnh, chỉ để đặc biệt đón tiếp khi chúng tôi tới đây.

Ánh mắt của tôi và Phùng Lễ khẽ chớp, thoáng giao nhau với đầy vẻ thách thức.

Chỉ nhìn xem biểu hiện cảnh giác của ông ta, biết được rằng người

này qua ánh mắt kiên cường của tôi, đã phát hiện ra tôi là người không hề dễ kẻ khác sai khiến đùa giỡn.

Ánh mắt Phùng Lễ chuyển sang cô gái mỹ miều đó rồi nói:

– Đổ đại úy, tôi và ông hẹn ước là Tiểu Sâm chỉ đón tiếp ông và người phụ tá, trong đó không hề nhắc đến vị tiểu thư này.

Tôi khẽ mỉm cười cất giọng:

– Đây là người ký giả nổi tiếng của Thái Dương Thời Báo, cô Tả Thi Nhã.

Nét mặt Phùng Lễ lộ vẻ không vui.

Tả Thi Nhã làm như không có việc gì xảy ra, ánh mắt thoáng nhìn qua tôi và nói:

– Nhớ ra rồi! Vẫn còn nhớ mấy câu mà tôi hỏi anh chứ!

Hoắc Kim liền mở miệng:

– Ông Sếp của tôi trí nhớ tệ lắm, việc lợi ích cho tôi không hề nhớ, nhưng mà nhớ về người đẹp thì khỏi nói, tốt hơn rất nhiều.

Phùng Lễ lạnh lùng cất ngang:

– Tả tiểu thư, tôi không cần biết là cô bằng cách nào lại theo được vào đây, nhưng cô phải lập tức rời khỏi nơi này. Đồng thời, tôi phải thay đổi người an ninh không làm tròn nhiệm vụ.

Trên gương mặt xinh đẹp của Tả Thi Nhã chợt thoáng hiện lộ một chút hối lỗi, làm tôi càng tăng thêm nhiều hảo cảm với cô ta. Xét cho cùng, cô nàng thật sự không phải là hạng người bằng mọi cách lừa gạt, làm lợi cho chính mình đâu!

Phùng Lễ vừa xoay người đi về phía cửa đại sảnh, bốn viên an ninh đã chạy đến làm chủ tình thế và quay sang Tả Thi Nhã:

– Tiểu thư! Xin mời!

Tả Thi Nhã xoay chuyển nhãn cầu đẹp như viên ngọc đôi vòng, cô ta

nói âm lên:

– Phùng tiên sinh! Ông đừng hiểu lầm! Tôi chỉ đến xin chữ ký, Tiểu Sâm chẳng lẽ đối với fan yêu nhạc có một lời yêu cầu nho nhỏ mà lại đi từ chối sao?

Nhìn nụ cười khôn khéo trên gương mặt duyên dáng dễ thương của cô nàng, chỉ cần là nam nhân, thật khó lòng cự tuyệt.

Lúc này, Phùng Lễ đã đến trước cửa đại sảnh và thò tay bấm vào khung khóa số trên tường. Cánh cửa mở rộng ra.

Ông ta chậm chậm xoay người buông tiếng:

– Lời yêu cầu có thể chấp nhận, nhưng không thể vào tình huống như thế này. Bảo vệ đâu! Đưa cô ấy đi thôi!

Tả Thi Nhã lệ làng nhúng vai vài cái, nhìn tình hình là cô nàng biết rõ không vượt qua được cửa ải này của Phùng Lễ, kẻ không chút động lòng với những cô gái đẹp.

Phùng Lễ bỗng nhiên kêu lên:

– Tiểu Sâm!

Mọi người cùng lúc bất động nhìn về cửa đại sảnh, một người đã bước ra. Đó chính là Nhạc vương Tiểu Sâm, kẻ đã làm ngàn vạn người say mê điên đảo.

Phùng Lễ vẫn còn muốn nói thêm, Tiểu Sâm liền đưa tay ra dấu ngưng lại.

Tiểu Sâm buông ánh mắt lung linh mờ màng dừng lại trên thân thể Tả Thi Nhã. Ánh mắt này thật là phức tạp, chứa đựng sự kích thích, trong đó lại lẫn thêm nỗi xót thương không biết làm sao mà nói. Tuy nhiên, biểu hiện này chỉ trong chớp nhoáng, rất nhanh chóng y hời phục lại vẻ lạnh lùng và hoàn toàn không để lộ một chút tình cảm gì

nữa.

Tả Thi Nhã định muốn nói thì y đã xoay người bước vào trong đại sảnh.

Nhìn theo phía sau lưng của y, trong lòng tôi trào dâng những cảm xúc thật khó mà diễn tả được.

Tả Thi Nhã dõi trông theo dáng lưng Tiểu Sâm, trên gương mặt tú lệ hiện rõ sự say mê đắm đuối.

Quả đúng như những lời báo chí đồn đại thời phòng, không có cô gái nào lọt vào ánh mắt Nhạc vương Tiểu Sâm.

Điều này chắc hẳn là trong đó không nói về chuyện y cười như thế nào, bởi vì chưa từng có kẻ nào nhìn thấy nụ cười của y cả.

Tôi dò xét nhìn khắp trên mặt mọi người, phát giác rằng bốn viên an ninh và anh phụ tá của tôi, tất cả cùng biểu hiện sự kích động và say đắm giống nhau.

Sự lôi cuốn của Tiểu Sâm thật không có gì khác biệt đối với nam hay nữ, dường như tôi là người duy nhất còn tỉnh táo.

Sau cùng, ánh mắt tôi chạm vào đôi mắt sắt bén của viên Quản lý Phùng Lễ. Đương nhiên, ông ta và tôi cùng tỉnh táo như nhau.

Khi quen nhìn kẻ anh hùng thì thấy họ cũng như người bình thường, giống y như cảm giác của chúng ta đối với thế giới này cũng không thấy gì khác lạ.

Trong ánh mắt Phùng Lễ biểu lộ thần sắc cảnh giác, đối với vẻ tỉnh như sáo và sự tự chủ của tôi, ông ta thật rất ngạc nhiên.

Ông ta lạnh lùng nói:

– Vị tiểu thư này xin mời đi xuống, Đỗ đại úy và người phụ tá của ông làm ơn đi theo tôi.

Hoắc Kim nói với giọng khó chịu:

– Tôi tên là Hoắc Kim.

Hắn không thích bị người ta đối xử như chỉ là công cụ của tôi.

Tả Thi Nhã khẽ hát đầu, có vẻ như cô nàng muốn nắm lấy những ảnh hưởng của Tiểu Sâm còn vương vấn trong đầu ném ra ngoài. Có lẽ cô ta đang hối hận là vừa rồi tại sao không lấy máy chụp ảnh ra, chụp tám hình Tiểu Sâm với Đôi Mắt Khiến Bao Người Thần Hồn Diên Đảo rồi đăng trong câu truyện trên báo ra ngày mai, thêm vào đó một cái tit giật gân như là Diệu Kế Xâm Nhập Vào Phòng Ngủ Tiểu Sâm Của Một Nữ Ký Giả Đầy Dũng Căm!

Dưới sự phòng vệ của bốn viên an ninh, Tả Thi Nhã hết sức ngỡ ngàng rời khỏi nơi này.

Tôi và Hoắc Kim theo sau Phùng Lễ tiến bước vào đại khách sảnh hoa lệ rộng thênh thang. Bên trong là sự trang hoàng theo thể kỷ thứ mười tám, bàn ghế vật dụng và tranh sơn dầu, tất cả đều ẩn chứa phong vị tao nhã cổ xưa.

Tiểu Sâm đang ngồi trên chiếc ghế bành, đưa lưng về phía chúng tôi. Y nhìn xuống bên dưới qua khung kính cửa sổ, từ nơi đỉnh lầu khách sạn tầng bốn mươi tám, ngắm trông quang cảnh thị thành tráng lệ. Nơi chiếc bàn nhỏ bên cạnh y, trên đó đặt một ly rượu chân cao có chứa chất lỏng màu xanh biếc.

Vàng dương đã ngã về hướng bên trái, chiếu ra vạt ánh hồng quang lấp lánh ẩn hiện trước đường chân trời. Tôi chợt nảy sinh cảm giác kỳ quái, mặc dù Tiểu Sâm hiện giờ chắc chắn đang đứng tại đỉnh điểm của sự thành công, nhưng nói chung những ngày tươi đẹp đượm buồn dưới buổi chiều tà như thế này cũng đâu còn nhiều, phải chăng đây là cội nguồn gây nên ánh mắt y động nổi sầu thương?

Tôi hướng về Phùng Lễ hỏi:

– Tôi có thể được cùng Tiểu Sâm nói chuyện riêng không?

Phùng Lễ quả quyết cự tuyệt:

– Không được!

Đột nhiên Tiểu Sâm lên tiếng:

– Được thôi!

Phùng Lễ ngạc nhiên nhìn về phía sau lưng chúng tôi nơi Tiểu Sâm đang ngồi và nói:

– Tiểu Sâm, tôi không thể để bỏ mặc anh!

Thanh âm hòa nhã của Tiểu Sâm vang lên một cách uể oải:

– Phùng tiên sinh, tôi rất hy vọng có thể bắt được hung thủ sát hại những fan yêu nhạc mà trừng trị theo luật định. Do đó, chỉ cần là yêu cầu của cảnh sát, tôi thật không thể chối từ.

Trong mắt Phùng Lễ chợt lóe lên biểu hiện kỳ lạ, ông ta trầm ngâm một lúc rồi bước ra ngoài.

Lúc này chỉ còn tôi, Hoắc Kim và Tiểu Sâm.

Tiểu Sâm thở dài ngao ngán:

– Mười ba vụ! Đã có hơn mười sinh mạng thanh xuân mỹ lệ biến mất rồi!

Tôi khẩn trương hỏi:

– Anh nhớ rõ việc này đến thế nào?

Tiểu Sâm dịu dàng buông tiếng:

– Tôi còn nhớ rõ lắm, nó đã trở thành một phần của những cơn ác mộng đời tôi! Các anh nhất định tóm được hung thủ, hãy giết chết nó!

Tôi điềm đạm trả lời:

– Nếu chẳng phải là chuyện bất đắc dĩ, chúng tôi không thể giết người.

Giọng nói Tiểu Sâm có vẻ run rẩy:

– Kẻ hung dữ này chuyện ác gì mà chẳng làm, tại sao vẫn còn để nó sống trên đời?

Tôi lạnh lùng nói:

– Chúng tôi mà bắt được, chỉ có thể nói đó là nghi phạm; chỉ có tòa án mới có quyền xét xử người ấy có tội hay không.

Theo vòng quay của chiếc ghế, chuyển thành Tiểu Sâm đang đối mặt với chúng tôi.

Những cơ thịt trên mặt y cùng lúc co rúm lại, thần sắc kích động đã thay thế cho vẻ lạnh lùng cố hữu, y cười lên một cách điên cuồng:

– Tôi không cần biết đến cái mà các anh gọi là đạo đức và quy luật, tóm lại anh phải giết chết kẻ đó, hãy bắn chết nó mà đừng thương tiếc gì cả!

Hoắc Kim và tôi nhìn nhau câm lặng, chẳng thể ngờ được rằng một Nhạc vương Tiểu Sâm lúc nào cùng bình thản lạnh lùng, thành linh biến ra một kẻ biểu hiện đầy áp tình người đến như vậy.

Trong chớp mắt thì sự biểu lộ trên mặt Tiểu Sâm trở lại như bình thường, y nhẹ nhàng thở dài rồi nói:

– Xin lỗi! Tôi đã quá vô lễ rồi!

Nói xong y liền đưa tay về phía chiếc ly chứa chất lỏng màu xanh biếc, đầu ngón tay nhẹ chạm thành ly. Việc này khiến tôi nhớ đến trong mỗi tờ bích chương quảng cáo của y, nếu không cầm trên tay chiếc ly chứa chất lỏng xanh màu bích lục này, thì thế nào nó cũng ở cạnh một bên. Tiểu Sâm và chiếc ly này, như thành cái cân đã bình quân, tiêu biểu cho việc không thể chia lìa.

Hoắc Kim hết lòng tán thưởng:

– Tấm lòng của anh thật là vĩ đại, ghét kẻ ác như thù nhân, tôi...

Chẳng nhịn được, tôi vội ngăn hẳn lại:

– Hoắc Kim, nên nhớ là chúng ta đến đây để điều tra vụ án, anh nên giữ lại khí lực để dành cho sự gào thét trong buổi nhạc hội đi!

Tiểu Sâm nói:

– Đỗ đại úy, trong những buổi nhạc hội của tôi, cho đến giờ không ai có thể kêu lên một tiếng!

Tôi ngạc nhiên mà suy nghĩ rằng chẳng lẽ đám fan mê nhạc đó tại phi trường lúc chào đón Tiểu Sâm, cực lực gào thét khan cả cổ, trông họ chẳng khác người điên; đến lúc trong buổi nhạc hội, lại biến thành những chú cừu non ngoan ngoãn không kêu một tiếng sao?

Tôi không những chưa từng đi xem những buổi nhạc hội y biểu diễn, mà cho đến băng đĩa của y, tôi cũng chưa hề nghe qua. Các tạp chí và báo ra hằng ngày ngợi khen y hết mức; đối với tôi, một người không biết thưởng thức âm nhạc là gì, thật chẳng đáng một nụ cười.

Hoắc Kim hứng chí nói ầm lên:

– Buổi nhạc hội vào tối mai, chúng ta nhất định... Ui Da!

Đương nhiên là Hoắc Kim phải hú lên rồi, bởi vì tôi đã đá cho hắn một cước.

Tôi và Hoắc Kim cùng ngồi xuống chiếc sofa lớn đối diện với Tiểu Sâm.

Tiểu Sâm có gương mặt đẹp trai, thanh tú gần như đến lạ lùng, nhìn kỹ thì thấy luôn bao phủ trong sự u sầu chán ngắt; dường như trên thế gian này, thật khó có người hay vật gì khiến lòng y vui lên được.

Tôi nói thẳng vào vấn đề:

– Trong mười ba thảm án đã xảy ra, mỗi lần đều có một thiếu nữ bị

sát hại với vài điểm tương đồng. Hoắc Kim, anh nói xem!

Thật sự không phải là tôi ngần ngại tự mình nói ra, mà là hy vọng rằng tôi có thể được chú tâm hơn để quan sát Tiểu Sâm phản ứng. Không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội để thu thập dữ kiện, đó là một bí quyết trong sự thành công của tôi.

Nhạc vương

Dịch giả: vinhhoa **phần 2** **Điều tra vụ án**

Hoắc Kim tăng hắng một tiếng, làm dịu đi giọng nói đã trở nên kích động quá mức khi đối diện Tiểu Sâm:

– Vụ án giết người xảy ra lần thứ nhất vào ba năm trước đây, trong một ngày hè nóng như thiêu đốt; cho đến bây giờ, mỗi một vụ án đều xảy ra vào mùa hè. Hơn nữa, ngày mà thảm án phát sinh, đều là những hôm thời tiết cực nóng dị kỳ; dường như hung thủ rất bị ảnh hưởng bởi khí trời nóng bức.

Tiểu Sâm vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng; có điều là tròng mắt ấy như huyền như mộng, tiết ra một lớp hào quang như làn sương mờ, làm cho y trông càng thêm phần bí hiểm muôn phần phức tạp.

Tôi chen vào nói:

– Thêm nữa là mỗi một vụ án chết người đều phát sinh trong vòng mười hai tiếng, sau buổi nhạc hội mà anh tổ chức. Những thiếu nữ bị sát hại đều đã từng tham dự buổi nhạc hội của anh, phải nói rằng họ đều là những cô gái xinh đẹp. Nơi xảy ra án mạng có thể nói là trong những hoàn cảnh vô cùng khác biệt: có vụ vừa mới về đến nhà thì bị hãm giết, có vụ ở ngay trong xe hơi, có vụ bên trong lâm viên rợp bóng gần nơi diễn trường nhạc hội. Những năm gần đây, anh đã làm những cuộc lưu diễn trên toàn thế giới, và các vụ án hãm hiếp giết người cũng thế, đều cũng xảy ra tại nhiều nước khác nhau. Dường như tên hung thủ ấy, luôn bám theo mọi bước đường anh lưu diễn. Anh không ngừng tổ chức nhạc hội, hung thủ không ngừng hãm giết fan yêu nhạc mỹ lệ của anh.

Trong mắt Tiểu Sâm lộ vẻ ngổ ngàng, nỗi kinh sợ đã hiện lên trong ấy, nó gồm chứa sự uất ức bất tận cùng nỗi u sầu không tan biến

được. Thế nhưng trên gương mặt y lại bình lặng như mặt biển không một gợn sóng, khiến người ta thật khó mà nghĩ đến vẻ mặt nhăn nhó của y vừa rồi.

Không thể chối rằng y truyền đạt cảm tình qua đôi mắt như một phù thủy, quả là có sức câu hồn đoạt phách.

Hoắc Kim bèn nói tiếp:

– Những nạn nhân này phần lớn đều có bạn trai hoặc bè bạn cùng ở chung với họ, nhưng đang lúc hưng thủ ấy xuất hiện, đột nhiên họ lại rơi vào tình trạng hôn mê, khi tỉnh lại thì thảm kịch đã xảy ra rồi. Mãi cho đến bây giờ, vẫn chưa ai tìm ra nguyên nhân làm cho họ mê man.

Tiểu Sâm trừng to mắt trông về phía trước. Tôi dám chắc lúc này y đang rơi vào sự trầm tư, nhìn mà chẳng thấy gì hết.

Tôi liền hỏi một cách dứt khoát:

– Tiểu Sâm tiên sinh, vì sao mỗi buổi nhạc hội đều chọn tổ chức vào mùa hè? Chẳng lẽ khí hậu cũng có ảnh hưởng tới anh sao?

Sau cùng tôi cũng nêu ra đề án quan trọng nhất.

– Ông không có quyền hỏi điều này, đây hoàn toàn là sự tự do của Tiểu Sâm.

Một giọng nói cảm tức lạnh như băng từ đằng sau truyền đến.

Tôi và Hoắc Kim cùng quay đầu lại, viên quản lý Phùng Lễ đang đứng trước cánh cửa đại sảnh đã mở rộng, ánh mắt phát ra tia nhìn gay gắt, xem ra ông ta thật sự nổi giận rồi!

Tôi lạnh lùng lên tiếng:

– Vì để bắt hung đồ xử tử, có vấn đề gì mà tôi không thể hỏi được?

Phùng Lễ nhìn chòng chọc vào tôi, một lúc sau mới nói:

– Chiếc xe Tổng thống phái đến đã tới đây. Tiểu Sâm, anh phải lập tức đi thôi!

Tôi nghiêm trang nói:

– Tôi đã nói trước, cuộc phỏng vấn này phải ít nhất hai tiếng đồng hồ.

Phùng Lễ đáp:

– Xin mời Cục trưởng của ông đi nói chuyện với Tổng thống vậy, xin lỗi! Tuy nhiên, việc đầu tiên hay nhất là ông cùng Cục trưởng của ông, hãy giải thích những câu ông hỏi không phải là vô lý. Tôi nghĩ việc này cũng có chút khó khăn đó!

Nghe là biết Phùng Lễ cũng đã tính trước lời lẽ sắc bén này, tôi quay sang Tiểu Sâm nói:

– Tiểu Sâm tiên sinh, anh có cho phép tôi được hỏi thêm hai vấn đề

hay không?

Tiểu Sâm với ánh mắt như huyền như mộng nhìn tôi chăm chú, đột nhiên lòng tôi dâng lên một thứ cảm giác kỳ lạ. Năng lực từ trong cái nhìn của y cô đọng lại tựa như một dòng điện, nó xuyên thẳng vào trong thần kinh của tôi như không chút gì ngăn cách.

Tiểu Sâm cúi đầu do dự, "Đình..." , y búng móng tay vào chiếc ly, chất lỏng màu bích lục trong ly rung lên những vòng lặn tẩn.

Phùng Lễ đi những bước dài đến sau bên Tiểu Sâm:

– Tiểu Sâm! Tổng thống vì anh mà sắp đặt buổi tiệc tối nay, nhanh đi thôi, anh không còn nhiều thì giờ đâu!

Tiểu Sâm bắt chợt ngẩng đầu lên nói:

– Giết chết nó! Giết nó đi!

Y đứng dậy, sau đó tiện tay cầm lên ly rượu và thoáng nhìn tôi một cách khó hiểu, rồi thông thả bước về bên phía phòng ngủ.

Phùng Lễ đưa tay hướng về cửa phòng, lên tiếng không một chút khách khí:

– Xin mời!

Tôi biết mình đã rơi vào cạm bẫy của ông này, cố tình sắp đặt để tôi gặp Tiểu Sâm trong nửa tiếng gấp rút, trước lúc y đến dự buổi tiệc tối với Tổng thống, khiến tôi không thể hỏi tận tường.

Tôi bỏ đi mà tức đầy một bụng.

Lúc ra đến đại sảnh, mắt Hoắc Kim ghéch lên nhìn qua ngó lại; trông điệu bộ của hắn cứ như là ông vua, chỉ thiếu vương niệm trên đầu. Có ngờ đâu nhìn thấy Tiểu Sâm, lại có thể làm cho hắn ngênh ngang tự đại đến vậy.

Tôi cố tình nói:

– Lão Hoắc! Anh quên xin chữ ký rồi!

Hoắc Kim sắc mặt tái đi, giật bắn người, nhón nha nhón nhác quay đầu để đi, làm tôi phải lùi lại và hét lên:

– Nhưng mà, anh phải thay tôi làm một việc trước đã!

Hoắc Kim nói mà mặt méu như khóc tang:

– Sếp ra lệnh đi! Tiểu nhân có thể làm được, phải làm; không thể làm được, cũng làm.

Tôi nghiêm mặt nói:

– Anh lập tức trưng dụng nhân viên thuộc quyền, theo dõi Tiểu Sâm suốt hai mươi bốn giờ, tốt nhất là vào khách sạn mượn họa đồ, tôi muốn anh xem xét chặt chẽ tất cả những lối ra vào, đặc biệt là đường lui tới từ dãy phòng Tổng thống đi xuống tầng dưới.

Hoắc Kim ngạc nhiên hỏi:

– Không phải là anh hoài nghi Tiểu Sâm chứ?

Tôi lạnh lùng nói:

– Trước khi phá giải vụ án, tôi hoài nghi bất cứ người nào, gồm cả anh trong đó. Không được nói nhiều, đi làm việc ngay!

Hoắc Kim ngơ ngẩn đứng đờ ra, rồi nhận lệnh đi mất.

Tôi trầm ngâm cả một lúc, chợt phát hiện mình đang suy tưởng rất hỗn loạn. Bèn nghĩ có lẽ tốt hơn nên đi uống một ly bia. Do đó liền bước vào quán bar bên trong khách sạn.

Vừa đi được mấy bước, gió hương ập lại, một bàn tay ngà ngọc đã móc vào khuỷu tay tôi, lại cảm giác đỉnh đầu vú ép sát vào bả vai.

Tôi nghiêng đầu trông ngóng, nụ cười như hoa nở trên gương mặt mỹ lệ của cô ký giả nổi tiếng Tả Thi Nhã đang hướng về tôi, khiến tôi liên tưởng đến một con công đang xòe đuôi vênh váo.

Tôi chum miệng cười:

– Cô định dùng sắc đẹp để dụ dỗ Liên bang mật thám sao?

Cô ta bèn trả lại với nụ cười rực rỡ trên môi:

– Chẳng biết là tiểu muội có đủ sức làm chuyện đó không?

Tôi thở dài đáp:

– Cô chỉ cần bớt đi hai chục phần trăm, đối với tên quỷ háo sắc như tôi vẫn còn rất hiệu nghiệm.

Tôi bốc phét lớ rồi, bèn nuốt một miệng đầy nước miếng, háo hức nhìn thèm khát vào cổ chiếc áo lót bằng tơ lụa trắng bạc của cô nàng, chỗ mở chùng xuống rãnh đôi gò lúc ẩn lúc hiện.

Cô ta cười mà mặt đỏ lên:

– Anh nên dòm ngó kín đáo một chút, được không?

Tôi ngạc nhiên nói:

– Đến giờ cô vẫn không có ý định theo đuổi ôm ấp tên quỷ háo sắc như tôi, thôi hãy quên đi, đừng nên cản tôi, một người đi tìm cuộc vui.

Gương mặt xinh xắn của cô nàng cứ đỏ miết:

– Được rồi! Chúng ta hãy làm một cuộc trao đổi.

Tôi cười cười:

– Ngoại trừ là dâng lên tám thân ngà ngọc, hãy khoan nói về những chuyện khác.

Tả Thi Nhã không còn nhin được nữa, rút tay ra khỏi khuỷu tay tôi, nói giận dữ:

– Anh coi tôi là cái gì? Gái điếm ra đây bán dạo thân xác chắc?

Tôi lé mắt nhìn lên nhìn xuống tám thân hấp dẫn cao gầy mảnh khảnh của cô ta, tuần tra một hồi, rồi nói:

– Còn cô nghĩ tôi là cái gì? Thằng khờ hờ hênh đem bán bí mật nhà nước sao?

Tả Thi Nhã đờ đẫn ra, cười lên khúc khích, rồi lại thò tay móc vào khuỷu tay tôi, nói dối:

– Sớm biết anh là người ngay thẳng, không làm chàng mật thám bị gạt làm chuyện bậy. Được lắm! Để tôi chuốc rượu anh trước, rồi mới lừa lấy bí mật quốc phòng.

Sau khi ngồi xuống tại một góc khuất và yên lặng trong quán bar, cả hai cùng gọi một ly bia lớn.

Tả Thi Nhã nói:

– Không ngờ trong bar này lại yên tĩnh đến thế!

Tôi cười châm chọc:

– Nhân viên của tôi đều được đẩy đến đại sảnh, để coi Tiểu Sâm giả trang ra ngoài tuần tra, còn ai có hứng thú mà đến chỗ này.

Tả Thi Nhã chớp chớp đôi mắt phụng dài và thanh tú, chân mày khẽ nhăn lại, trông xinh ời là xinh!

Thường thức cái đẹp đã đời rồi, tôi mới thông thả nói:

– Được rồi! Bày vẽ gì thì nói ra đi.

Tả Thi Nhã nhìn tôi một lúc, bèn dịu dàng buông tiếng:

– Con người anh thật là thú vị!

Tôi hỏi:

– So với Tiểu Sâm thì sao?

Cô ta sau lúc ngạc nhiên, liền cười lên, dòn dập thở:

– Không ai có thể so với Tiểu Sâm. Y là một thiên tài không thể so bì được.

Tôi thất vọng nói:

– Xem ra tôi cũng phải mua đĩa nhạc Tiểu Sâm về nghe thôi, để làm giảm bớt phần nào sự khác biệt giữa chúng ta.

Tả Thi Nhã lắc đầu:

– Nghe nhạc Tiểu Sâm rồi chắc chắn anh sẽ muốn đến dự buổi nhạc hội của y, nghe đĩa nhạc hoàn toàn không giống như vào giây phút ấy.

Tôi thoáng giật mình, dường như vừa nắm bắt được một điểm gì đó, nhưng vẫn không thể diễn tả sao cho được rõ ràng, bèn hỏi:

– Không giống như thế nào?

Gương mặt xinh đẹp của Tả Thi Nhã hiện lên dáng vẻ say mê:

– Kinh nghiệm này dĩ nhiên là không thể nói được rồi! Hay là có thể nói như thế này, mỗi một nốt nhạc mà y diễn tấu, đều có thể tác động đến não bộ của anh, làm nó xuất hiện một ảo ảnh tuyệt đẹp; cảm

giác đó, thật không có gì mà sánh được.

Tôi lặng yên không nói, cẩn thận nghiền ngẫm những gì mà cô ta diễn tả.

Tả Thi Nhã nói:

– Chắc là phải đi rồi!

Tôi đứng dậy rồi hỏi:

– Không phải là cô muốn lừa tôi lấy khẩu cung sao?

Tả Thi Nhã đáp:

– Chỉ có mấy tên khờ khạo mới nghĩ đến chuyện lừa lấy khẩu cung của Đỗ đại úy nổi tiếng trên toàn thế giới, tốt hơn nên để dành sức lực, chẳng bằng để lại cho anh ấn tượng đẹp thêm sao!

Cô nàng nghiêng người, 'in dấu' đôi môi hồng tươi mọng lên má trái của tôi. Trong tiếng cười dòn dã, nàng rời bước như cánh bướm chập chờn bay.

Lúc tôi trở lại cơ quan, trong lòng vẫn còn bối rối bởi nỗi hân thu hồn đoạt phách, khắc dấu tại trong tim và tàn vết còn trên mặt; hy vọng đây chẳng phải là điềm báo trước cho việc rơi vào bẫy lụy tình.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Tiến sĩ Bạch Kỳ An đẩy cửa bước vào, ông ta là chuyên gia giỏi nhất về khoa Tội Phạm, cùng phụ trách với chúng tôi về cái gọi là "Sát Thủ của Fan Mê Nhạc"; thành viên chính của nhóm chuyên án.

Tôi hỏi:

– Lão Bạch! Trễ thế này mà vẫn chưa về nhà trông cháu bé sao?

Bạch Kỳ An đáp:

– Chỉ cần không nhìn thấy cái mặt vàng bủng của bà trong nhà, khổ gì tui cũng chịu được, luôn cả những lời cậu nói.

Trong tiếng mắng cười, ông ta đã không ngại ngừng ngồi xuống cái bục ở trước tôi. Mọi người đã làm bạn với nhau hơn mười năm, ngoại trừ trên người ông ta có bao nhiêu sợi lông là tôi không biết, còn cái gì thì cũng rõ như đường chỉ tay.

Bạch Kỳ An nói:

– Tui đã tập hợp dữ kiện hiện có trong tay, liên quan đến "Sát thủ của fan mê nhạc", và nhận ra một vài kết quả kỳ quái; cậu coi mấy tấm hình này trước đi, xem cậu có tinh mắt cũng giống như tui không?

Tôi cầm lấy tập ảnh lớn mà ông ta đưa sang, nhìn qua chăm chú.

Đây đều là những bức ảnh hiện trường về các thiếu nữ là fan yêu nhạc bị hung thủ hãm hiếp cho đến chết.

Tôi để toàn bộ tập hình ảnh lên trên bục, rồi nói:

– Đây là lần thứ một trăm mà tôi xem những bức ảnh, chẳng đáng để mắt vào, chụp sau khi các cô bị lột trần hiếp chết. Họ đều trong tình trạng kích động đến cực độ mà chết bất đắc kỳ tử, cũng giống như dùng quá lượng chất kích thích, mạch máu bị tắt nghẽn dẫn đến tình trạng vỡ động mạch. Vấn đề là trong máu của họ không để lại dấu vết của chất thuốc, chỉ có âm đạo nơi phần dưới thân thể là rõ ràng bị hư hại rách nát; chứng tỏ tên ác quỷ này có bộ phận sinh dục và năng lực hơi mạnh hơn so với ta.

Bạch Kỳ An nói tiếp:

– Cái dị hợm nhứt là trên người họ không có một vết thương nào khác. Thông thường trong mấy án mạng kiểu này, trên người nạn nhân nhứt định có đầy vết bầm sọt lại của sự bạo hành, dấu răng của kẻ hãm hiếp. Nhưng những nạn nhân này ngược lại không có gì hết, giống như bị hãm hiếp mà không hề có ý chống cự vậy.

Tôi thờ dài nói:

– Đại chuyên gia họ Bạch ơi! Ông đã nói với tôi hằng trăm lần rồi, nói chuyện này nữa thật chán quá đi!

Bạch Kỳ An khinh khỉnh "hừm" lên một tiếng chán nản:

– Cậu có chú ý coi nét mặt của họ sau khi chết không? Nó giống như là bình yên và đẹp quá, làm như cái chết là cao điểm của sự sung sướng, không một chút gì mà không vui cả!

Cả người tôi rung lên, lại cầm lên những bức ảnh xem xét cẩn thận.

Bạch Kỳ An nói thật chẳng sai, họ đã chết đi trong nỗi vui sướng cực kỳ. Cái gì đã làm cho họ để lại cái chết với dáng vẻ bình an, mãn nguyện đến thế?

Chuông điện thoại reo reng.

Tôi nhắc lấy ống nghe, tiếng nói của Cục trưởng La Đan vang lên:

– Đồ đại úy, anh đến ngay văn phòng của tôi.

Tôi ngồi xuống, đối diện với Cục trưởng La Đan.

Ông ta khác hẳn với vẻ hăng hái cởi mở thường ngày, do dự cả một lúc rồi mới cố gắng mở miệng:

– Anh vừa rồi đến gặp Tiểu Sâm?

Tôi khẽ gật đầu, linh tính có chuyện không ổn thỏa sẽ xảy ra.

Đôi mắt sắc bén của ông ta nhìn tôi chòng chọc:

– Nghe nói thái độ của anh đối với Tiểu Sâm rất khiếm nhã, đã hỏi y vài vấn đề không nên hỏi.

Tôi nói một cách châm biếm:

– Lần tới tôi có thể đưa những câu hỏi cho Sếp xem qua trước, để Sếp khoan ra những câu nào không được hỏi.

Cục trưởng đáp:

– Không có lần tới đâu!

Tôi ngạc nhiên hỏi:

– Sếp lại đùa giỡn đấy thôi!

Ông ta tỏ vẻ lạnh nhạt:

– Tôi nghiêm chỉnh còn hơn mục sư giảng đạo trong giáo đường.

Tôi lấy làm lạ bèn nói:

– Hy vọng là Sếp không quên rằng tôi đang điều tra bộ án liên quan đến vụ hiếp chết mười ba thiếu nữ.

Cục trưởng đáp:

– Không người nào cản trở anh bắt giam tội phạm, chỉ là không muốn đụng chạm đến Tiểu Sâm.

Tôi lạnh lùng hỏi:

– Giả sử Tiểu Sâm là hung thủ thì sao?

Ông ta đập tay lên bực một cái, tức giận la lên:

– Mẹ kiếp! Vừa rồi Quản lý của Tiểu Sâm, tên côn đồ xảo trá Phùng Lễ, trong buổi tiệc trên đài trước mặt bao người, quay sang khiêu nài với Tổng thống, nói rằng Cục điều tra Liên bang cho rằng Tiểu Sâm chính là hung thủ nên đến gặng hỏi, việc này đã ảnh hưởng đến tâm tình của Tiểu Sâm. Giả sử tình huống này không được cải thiện, Tiểu Sâm sẽ hủy bỏ buổi nhạc hội của mình. Anh biết nó có thể có hậu quả gì không? Cứ tính cả vạn fan yêu nhạc cùng tiến vào trong này, đập phá tất cả đồ đạc gì có thể đập phá được, fan mê nhạc của Tiểu Sâm mà nổi giận lên rồi, ngay cả Tổng thống họ cũng có thể lật đổ.

Tôi hồ hững nói:

– Hãy để chúng tôi xét nghiệm tinh dịch, lông tóc của Tiểu Sâm; nếu y không phải là hung thủ...

Cục trưởng nhanh chóng đứng dậy:

– Tổng thống đã đích thân gọi cú điện thoại, kêu anh tránh xa chùng được nào thì chạy xa chùng đó; đây không phải là đề nghị, mà là mệnh lệnh. Nhớ đấy! So với Tiểu Sâm, anh và tôi đều là những nhân vật nhỏ bé không cần thiết, có thể hy sinh mà không đáng để tâm. Hơn nữa, anh có biết không? Tất cả thu nhập của y đều hiến tặng cơ quan từ thiện mà không lấy một xu nào!

Tôi móc gói thuốc lá ra, trao ông ta một điếu, đưa một điếu lên miệng mình rồi châm lửa; sau khi hít một hơi dài, bèn nói:

– Sếp báo trước cho Tổng thống chuẩn bị hoa tươi, để tế lễ một thiếu nữ bị hại khác

Nhạc vương

Dịch giả: vinhhoa
phần 3
Tiếng nhạc diệu kỳ

Venus là sân biểu diễn ngoài trời lớn nhất trong nước, có thể chứa được một trăm hai chục ngàn người. Lúc sáu giờ, bốn mươi cổng diễn trường bắt đầu mở rộng, fan yêu nhạc có đến vạn vạn người tuần tự nối đuôi nhau tiến vào diễn trường. Đến bảy giờ ba mươi phút, người ta đã ngồi kín mít khắp nơi trên những dãy ghế cứ tầng tầng cao lên theo hình vòng cung.

Ánh đèn pha rực chiếu tập trung trên khán đài cao hình bán nguyệt tại hướng tây sân biểu diễn. Nơi đó chỉ đặt một cây đàn guitar. Đúng tám giờ, Nhạc vương Tiểu Sâm, người nổi tiếng trên toàn thế giới sẽ cầm lên cây guitar đó, đàn lên những nhạc khúc khiến muôn người mê cuồng say đắm.

Một trăm hai chục ngàn người lặng yên một cách khác thường, lòng mong đợi khiến họ đã quên mất chuyện mở miệng kêu hô. Họ càng giống như một đoàn giáo dân chực châu vị thánh, đợi chờ Tiểu Sâm vì họ mà tấu lên di tích thánh thần.

Mặc dù trên phương diện âm nhạc, tôi không cảm thấy hứng thú cho lắm, vẫn bị xúc động bởi bầu khí phẫn hiện trường, và đã sinh ra một tâm trạng rất khác lạ.

Tôi đứng tại hậu trường, có phần bối ngỡ ngóng nhìn ánh đèn chiếu xuống chiếc guitar lẻ loi chịu đựng nơi trước khán đài, đối mặt với mười hai vạn fan mê nhạc. Giả sử Tiểu Sâm có thật là hung thủ, tôi phải nên làm gì đây? Nếu Tiểu Sâm cần có nữ nhân, chỉ cần ngoắc ngón tay; người đẹp có thể nổi một vòng trái đất, sắp hàng vào phòng cho mà cưng chiều thỏa thích. Y cần gì mạo hiểm đi cưỡng hiếp chứ? Như thế lại càng thêm quá nhiều vấn đề khó lòng giải thích rồi.

– Đỗ đại úy!

Tôi như bừng tỉnh lại sau những suy tưởng mông lung, đứng sau lưng tôi là Phùng Lễ với gương mặt căng thẳng.

Phùng Lễ không chút tình cảm, trầm giọng nói:

– Đi xuống đài đi! Có ông tại đây sẽ ảnh hưởng đến tâm tình Tiểu Sâm.

Tôi lạnh nhạt trả lời:

– Tôi tưởng Tiểu Sâm cũng hy vọng tôi bắt được hung thủ chứ!

Phùng Lễ hét lên:

– Cút xuống ngay! Bằng không tôi lập tức tuyên bố hủy bỏ buổi nhạc hội chỉ vì ông.

Tôi lắc vai, chum miệng cười:

– Đi thì đi chứ! Dù sao đến giờ đối với âm nhạc, tôi cũng chẳng hứng thú gì cho lắm!

Nói xong tôi xoay người theo bậc thang bên trái khán đài bước xuống.

Phùng Lễ có mồm mợ cũng không mợ được là tôi lại phản ứng kiểu này, làm cho ông ta đâm ra bối rối. Tôi vừa bước xuống bậc thang, thoáng nghiêng người ngoái lại, đã không còn nhìn thấy Phùng Lễ nơi chỗ tôi tắm đổ!

– Này! Đố đại úy!

Tôi nhanh chóng quay đầu, chỉ thấy tại dãy ghế ở hàng trước nhất, người đẹp Tả Thi Nhã đang hướng về tôi ra sức vẫy tay. Tôi chen đến chỗ bên cạnh cô ta rồi ngồi xuống, chăm chọc hỏi:

– Cô chọn được chỗ ngồi tốt thật!

Tả Thi Nhã nói:

– Việc nhỏ này cần gì đến thủ đoạn, tôi đâu cần phải làm lộn xộn lên. Chao ôi! Khí trời quá nóng, tôi không hiểu những buổi nhạc hội của Tiểu Sâm vì sao luôn tổ chức ngoài trời. Vả lại, đúng ngay vào những hôm nóng nhất trong mùa hè, còn chính xác hơn so với đài khí tượng nữa!

Tôi chột giật mình. Cô ta nói đúng lắm! Tiểu Sâm vì lý do gì, mỗi lần tổ chức nhạc hội, chọn đúng vào những ngày khí trời nóng nhất.

Khán giả toàn diễn trường cất tiếng hoan hô, tiếng hò hét chấn động cả một góc trời.

Tiểu Sâm mặc nguyên bộ y phục màu đen, hiên ngang bước ra trước khán đài; không biết lý do gì mà y cứ cầm trong tay ly rượu chân cao, chứa đầy chất lỏng màu xanh biếc.

Tiếng vỗ tay cùng tiếng hoan hô vang dội khắp trời, tất cả mọi người đều cùng nhau đứng dậy, biểu lộ hết lòng sùng kính và ủng hộ đối với thần tượng của họ.

Tôi hoàn toàn không có ý đứng lên, nhưng vì Tả Thi Nhã đã đá tôi một cước đau lắm, nên chỉ còn cách đưa bộ mặt khổ đau mà đứng dậy. Tiểu Sâm đưa cánh tay lên, tất cả mọi người bỗng nhiên yên lặng, yên lặng đến nỗi kim rơi cũng nghe được. Do sự huyền ảo chuyển thành tĩnh mịch, điều trái ngược này khiến người ta cảm động bội phần.

Tôi và Tả Thi Nhã ngồi nơi dãy đầu tiên phía bên trái, cách xa Tiểu Sâm chỉ hơn hai mươi thước, có thể rõ ràng trông thấy tất cả những biểu lộ của y.

Chỉ thấy Tiểu Sâm với ánh mắt như huyền như mộng chậm rãi nhìn khắp nơi, đang lúc y trông sang tôi và Tả Thi Nhã, ánh mắt ấy đã dừng lại một cách rõ rệt.

Y đang dán mắt vào Tả Thi Nhã.

Tôi được thấy lại ánh mắt mà y nhìn Tả Thi Nhã lần đầu gặp bên ngoài dãy phòng Tổng thống, ánh mắt ấy có sự kích động lẫn lộn trong nỗi sầu thương.

Tả Thi Nhã cảm được Tiểu Sâm đang nhìn mình, cảm động đến nỗi trơ mắt ngẩn ngơ, hồn vía theo mây gió; trong lòng tôi không khỏi dâng lên một chút đổ kỵ.

Tiểu Sâm dừng lại ít nhất là sáu giây trên gương mặt xinh đẹp của cô nàng, rồi mới dời ánh mắt nhìn qua nơi khác.

Cô ta thăm thì nói:

– Trông y cầm ly rượu trong tay, mỗi lần ra trình tấu đều cầm theo chiếc ly ấy, nhưng thật sự chưa từng thấy y uống bao giờ.

Tiểu Sâm đặt ly rượu xuống một bên, cầm lên cây đàn guitar, rồi y ngồi xuống chiếc ghế cao đặt phía trước.

Khán giả toàn trường ngồi xuống một cách cẩn thận, tuyệt đối tĩnh lặng như chết.

– Tình tang!

Nhạc vương Tiểu Sâm bắt đầu tấu đàn.

Những ngón tay thon dài của Tiểu Sâm bắt đầu gảy vuốt, tung múa nhẹ nhàng trên các sợi dây đàn guitar. Tiếng nhạc tuôn trào như dòng nước chảy, trôi hướng về toàn trường với hơn cả một trăm ngàn người đang khao khát nhạc tấu thoát tay y như điên cuồng mê dại.

Vào lúc này thì khắp Đất Trời đều tràn ngập tiếng nhạc "tang tính tình tang", tôi có nghĩ đến việc chú ý lắng nghe điệu nhạc xem nó như thế nào, làn điệu ra sao, nhưng hoàn toàn không nắm bắt được; chỉ là những tiếng nhạc từng nốt, từng nốt nối tiếp nhau; thậm chí khoảng cách từ giữa âm này sang âm khác, dường như nó còn đáng lắng nghe hơn là tiếng nhạc chính nó nữa!

Tôi chợt bừng tỉnh lại, mình đã làm gì? Suốt cả đời, tôi chưa từng có khoảnh khắc như thế này, là chú tâm lắng nghe theo mỗi âm thanh của từng tiếng nhạc.

– Tang!

Dư âm như muốn dứt hẳn, thỉnh thoảng lại vút lên "tinh tít tàng tàng", một chuỗi đơn âm vang vọng như hạt châu rơi trên đĩa ngọc. Những tiếng rời rã này dường như ở tại một nơi rất xa vời, rất diệu vợi; tôi lại đắm chìm trong tiếng nhạc nữa rồi!

Tôi đã nhìn thấy trái đất đen như mực, với một vòng ánh sáng lấp lánh, tiếp theo là một chuỗi vòng ánh sáng lan xa dần rồi tan biến, và kinh nghiệm nối tiếp càng khó mà hình dung cho được.

Chẳng có người nào, chẳng có một sân diễn tấu ngoài trời nào, chẳng có cái gì cả; có chăng chỉ là tiếng nhạc giữa Đất Trời, hòa cùng ảo ảnh thị giác khó mà tách rời khỏi cung bậc du dương. Tất cả chỉ giống như một giấc mộng êm ái ngọt ngào, vào một đêm tối giữa mùa hạ ấy.

Làn gió nhẹ phát phơ qua đồng nội, cỏ xanh cao đến gối chân người, nhấp nhô như làn sóng, mênh mông chẳng biết đâu là cùng tận bên bờ; trăng sáng treo cao trên dốc núi trơ trọi, ánh trăng chiếu lên dòng nước chảy nhanh dưới bờ dốc. Dưới sự dẫn dắt bởi tiếng nhạc như mê đắm ảo huyền của Tiểu Sâm, tôi cứ thoát rồi lại nhập giữa khung cảnh kỳ dị và thế giới đầy quyến rũ, thân này không tự chủ được rồi!

Tôi cảm thấy tiếng lặng thình của đàn guitar như chọc xoáy vào hệ thần kinh, và mạch nhịp cùng lúc đập nhanh lên. Tôi đã quên mất mục đích để đến buổi nhạc hội, đã quên mất mối hoài nghi đối với Tiểu Sâm, chỉ còn sót lại là cung-nhạc-say-mộng tinh khiết nhất, mỹ miều nhất; và cảm nhận này, chỉ có được trong một giấc ngủ ngon.

Giữa Đất Trời chí thuần tuyệt mỹ ấy, tôi đã khắc phục được nỗi kinh sợ đối với việc sống chết, dòng thời gian bất tận mà tôi đang ngược trông từ khe hở tay trôi mãi, thấu hiểu được sự vĩnh hằng bất diệt của vũ trụ, không có sự tận cùng. Đột nhiên, trong lòng tôi dâng lên một nỗi buồn thương, rồi lại nhanh chóng bị thay thế bởi một niềm vui khôn tả khác, đến giờ tôi mới hiểu được thế nào là trăm vạn nỗi niềm như sóng dậy trong lòng.

—Tang...

Dư âm đồng vọng.

Tôi ngỡ ngàng mở bừng mắt, vừa đúng lúc kịp nhìn theo bóng lưng Tiểu Sâm tay cầm ly rượu đi mất. Tiếng nhạc đã dứt hẳn, bây giờ mới phát giác, mặt mình đã chứa chan đôi dòng lệ nóng rồi!

Tôi lúi thúi một mình đi trên đường. Hai tiếng sau khi buổi nhạc hội kết thúc, tâm tình của tôi vẫn chưa thể trở lại bình thường.

Tiếng nhạc của Tiểu Sâm khiến người ta có cảm giác tâm hồn như bị dao động, vừa rồi là kinh nghiệm tuyệt đỉnh mà đời người thật sự có thể bám trèo lên. Tôi nghĩ rằng tất cả những người tham dự buổi

chơi nhạc này đều cũng giống như tôi, rời khỏi diễn trường mà lòng dạ băng khuâng, mang theo một giấc mộng đẹp khiến tất cả mọi người lưỡng lự không thôi!

Tại sao ta lại không thể có được từng giây từng phút cũng giống như vừa rồi?

– Két!

Có tiếng thắng xe vang lên đằng sau tôi.

Tôi theo bản năng, bèn phóng sang một bên.

Một chiếc xe ‘Sedan’ Nhật Bản đỗ lại bên cạnh, Tả Thi Nhã thò đầu ra cười hỏi:

– Đại trình thám, xe cảnh sát của anh bị hư rồi sao?

Tôi lắc đầu nói:

– Không đâu! Tôi muốn được yên tĩnh để suy nghĩ một vài chuyện.

Tả Thi Nhã ranh mãnh hỏi:

– Nghĩ đủ rồi, phải không?

Tôi mở cửa xe, ngồi vào trong rồi nói:

– Nghĩ về cô thì vẫn chưa gọi là đầy đủ.

Tả Thi Nhã có phần kinh ngạc ngắm nhìn tôi:

– Đầu óc của anh nhất định có sự cấu tạo không giống người khác.

Những người khác lần đầu tiên đi nghe nhạc Tiểu Sâm trình diễn, có đến luôn mấy ngày vẫn chưa hồi phục như lúc thường, anh đã tỉnh cơn mê sớm nhanh đến thế!

Tôi hỏi:

– Cô không phải cũng nhanh đó sao?

Tả Thi Nhã cười nói:

– Đây là lần thứ mười tám em nghe y chơi nhạc rồi, sau khi buổi trình diễn chấm dứt, trong nửa tiếng là có thể hồi phục lại. Có lúc em thật sự nghi ngờ âm nhạc của y là một loại yêu thuật.

Tôi thở dài ngao ngán:

– Cho dù là thuốc độc, tôi cũng cam lòng mà uống.

Cô ta cười âu yếm:

– Anh bị y chinh phục rồi. Có nghe y biểu diễn tối mai không? Với thân phận đặc biệt của anh, có thể giúp đưa em vào chứ? Em chỉ có vé vào cho buổi diễn vừa rồi.

Tôi khẽ nhếch môi, còn chưa kịp nói ra tiếng nào; cô nàng đã giận dỗi:

– Anh nói gì?

Tôi khe khẽ nói; cô ta hết chịu nổi, lấy tai đưa sát vào môi tôi, la nên:

– Nói lớn một chút!

Tôi cẩn nhẹ vào chiếc hoa tai rồi nói:

– Chúng ta đi make love .

Gương mặt nhợt nhạt của cô nàng ửng đỏ, ngồi ngay người lại, răng thì cắn chặt, dáng điệu này thật là lôi cuốn người ta quá sức. Xe chạy trên đường được một lúc thì cô ta hỏi:

– Tối nhà anh hay đến chỗ em?

Ngôi nhà hai tầng của Tả Thi Nhã ở vùng nam ngoại ô, một thành phố nhỏ đẹp và tĩnh mịch, cây rừng sum suê ngoạn mục. Trên đường đi, chúng tôi cũng không nói đến một câu, chỉ để ý lắng nghe nhịp đập trong tim của đối phương.

Tôi bỗng nhiên nhận ra rằng mình chưa từng có ý như là muốn make love với một người con gái.

Chiếc xe ngừng lại, Tả Thi Nhã khẽ nói ra hai chữ:

– Đến rồi!

Đút chìa khóa vào trong ổ, một tiếng "tách" vang lên, cửa đã mở rộng ra. Tả Thi Nhã nói:

– Đại trình thám! Xin mời!

Đương nhiên là tôi không nhường. Vừa đặt chân lên bậc thềm trước cửa, một cơn chóng mặt như đập vào thần kinh, làm tôi loạng choạng hai bước, "bịch" một tiếng, mới biết là mình đã đâm đầu vào bức tường cạnh cửa.

– Á!

Tiếng hét kinh hoàng của Tả Thi Nhã làm tôi tỉnh táo lại.

Sự huấn luyện dài lâu làm tôi lập tức nghĩ đến chuyện gì đang xảy ra.

Tôi gắng gượng đi tới cửa chính; vừa đi hai bước lại nổi cơn chóng mặt, thấy trời đất như quay cuồng. Tôi không thể chịu đựng được nữa, bèn quỳ phục xuống đất.

Tôi cảm giác được có một lực lượng quỷ quái đang len lỏi vào trong đầu óc, kiểm soát hệ thần kinh tôi.

Hung thủ đã xuất hiện rồi!

Nó đang dở phũ pháp khiến người ta phải hôn mê để đối phó tôi.

Đáng tiếc là tôi vẫn không biết, làm sao nó có thể làm được như vậy.

Tôi nhất định phải tranh đấu.

Ý niệm chống đối này vừa mới thoáng qua, một cơn mệt mỏi đã rã rời không thể kháng cự, từ trung tâm thần kinh lan truyền liên tục ra khắp toàn thân. Lúc đó tôi chỉ nghĩ, ngay tại đây, hãy ngủ yên một giấc ngàn thu không tỉnh lại.

Tôi đã ngã nằm sóng sượt, gương mặt chạm vào mặt đất mát lạnh,

đầu óc lập tức tỉnh táo. Lúc nào tôi cũng đều tin rằng mình có ý chí vững chắc như sắt thép. Cắn vào đầu lưỡi một cái, cơn đau điếng làm cả người tôi rung động, đầu óc đã khôi phục được hơn một nửa, bèn chống tay trườn dậy. Vừa nghĩ đến việc đứng lên, lại cảm thấy choáng váng hết sức khó chịu; tôi không dám thử lại nữa, chỉ còn cách liều mạng mà lê lét vào trong phòng.

Trong phòng truyền ra tiếng thở hổn hển tựa như cửa dã thú và giọng Tả Thi Nhã rên rỉ nũng nịu. Trong lòng tôi có chút giận dữ, liền rút súng lục ra, liều lĩnh chống đối lực lượng khổng lồ chế thần kinh tôi, và từng ly từng tắc mà tôi trườn vào trong đó.

Đập vào mắt tôi là cảnh tượng tàn bạo khiến cả đời tôi không thể nào quên được.

Một người đàn ông cả người trần truồng, lưng quay về phía tôi, hai chân duỗi ra, nằm sấp trên tấm thân lỏa lồ của Tả Thi Nhã bên trên mặt thảm. Trên lưng gã có một vết đỏ như máu; đường vẽ nhăn nhéo trên vết lưng đó trông tựa như cá sấu mà không phải cá sấu. Nhưng tôi thật sự biết rõ đó là một Dị vật có sự sống.

— Đùng!

Viên đạn bắn trúng vào vai bên trái của gã, làm người đàn ông đó cả người ngã xuống phía trước. Tôi lại cảm thấy chóng mặt không chịu được, rồi ngất đi không còn biết gì nữa.

Đến khi tôi tỉnh lại, đã là quá trưa ngày hôm sau.

Tôi lồm cồm đứng dậy, Tả Thi Nhã vẫn còn nằm mê man trên mặt đất, nụ cười trên mặt mang theo vẻ ngọt ngào. Trong sự kinh hoàng, tôi nhận ra bộ ngực cao ngồng của cô ta vẫn còn phập phồng một cách nhịp nhàng.

Máu trên mặt đất đã trở nên đen sẫm, khiến tôi hiểu được rằng đêm qua không chỉ là một cơn ác mộng.

Tôi bồng lấy cô ta đặt lên giường, lấy mền đắp kín, rồi mới lái xe đến hội trường biểu diễn.

Tôi đi thẳng vào hậu trường, đến trước phòng hóa trang thì bị Phùng Lễ chặn lại.

Ông ta lạnh lùng hỏi:

— Ông muốn làm gì đây?

Tôi lạnh nhạt nói:

— Muốn chứng thật một việc.

Sắc mặt ông ta tái hẳn:

— Ông mà không quay ra, tôi gọi ngay cảnh sát đuổi ông đi.

Giọng nói nhẹ nhàng của Tiểu Sâm từ bên trong vọng ra:

– Phùng Lễ! Bác còn muốn tôi che dấu sự thật đến lúc nào, hãy để Đại úy đi vào đây.

Phùng Lễ hoảng hốt quát tháo:

– Tiểu Sâm! Anh là kho tàng quý báu của nhân loại, tôi nhất định phải bảo vệ anh, không người nào có thể làm hại đến anh.

Tiểu Sâm hiện ra trước cửa, trên tay cầm ly rượu như mọi lần, trong ly là chất lỏng lỏng lánh màu xanh biếc; ngoài việc khiến người ta cảm thấy lạ lùng, đôi mắt như huyền như mộng đó của y cứ nhìn tôi chòng chọc.

Tôi không khỏi bối ngỡ, thấy gương mặt y trắng mét khác thường. Về mặt đó đúng là sau khi mất máu khá nhiều.

Tiểu Sâm nói:

– Xin theo tôi đến đây!

Lời y nói có sức lôi cuốn vô cùng mạnh mẽ, làm tôi không còn tự chủ được mà phải đi theo sau bước chân y. Đột nhiên tôi như bừng tỉnh lại, thì ra đã đi đến bức màn trước sân khấu.

Tôi hét lên:

– Anh muốn đi đâu?

Trong mắt Tiểu Sâm hiện lộ vẻ sầu muộn khiến lòng người đau xót:

– Bên ngoài có hơn một trăm ngàn người đang chờ tôi chơi nhạc, anh nói tôi muốn đi đâu đây?

Tôi hỏi:

– Phải chăng anh chính là người mà tôi đã bắn trúng?

Tiểu Sâm trả lời hết sức bình tĩnh:

– Chính là tôi. Anh cũng đã nhìn thấy nó. Nó chính là tôi, tôi chính là nó.

Tôi đã rút ra khẩu súng lục.

Tiểu Sâm nhìn mà chẳng để khẩu súng vào trong mắt, ánh mắt dõi trông về phía Phùng Lễ ở sau lưng chúng tôi và nói:

– Năm năm về trước, tôi du lịch đến vùng sông Amazon tại Nam Mỹ, trượt chân rơi xuống dòng nước. Chẳng ngờ lại bị một sinh vật kỳ lạ bám chặt sau lưng. Tôi lên cơn sốt hơn cả mười ngày; khi đó mới phát giác ra, Dị vật đó đã dính thành một thể với tôi rồi!

Tôi cảm thấy máu mình như đông lại, vừa nói vừa run:

– Nó ẩn trốn ngay sau lưng anh?

Tiểu Sâm gật đầu nói:

– Anh đã hiểu rõ? Không phải là tôi chơi nhạc, mà là Nó! Tiếng nhạc lưu chuyển từ Nó vào trong óc tôi, truyền đến trên tay, rồi lại chuyển ngược về trong Nó; Nó lại đem tiếng nhạc truyền đến mọi người nơi

đây, khiến cho họ có được niềm vui sướng thật tuyệt vời!

Phùng Lễ nói:

– Chỉ vào lúc khí trời nóng bức, Dị năng này của nó mới có thể phát huy đến cùng tột. Thật đáng thương hại, Dị vật này có thể sống bám trên thân người, cùng lúc sẵn có đủ hai tính chất cực đoan là Linh tính và Bạo tính. Mỗi lần diễn tấu đều khêu dậy dục vọng nguyên thủy nhất của Nó, đưa đến hậu quả khiến người người phải đau lòng. Tôi thở dồn tức giận nói:

– Đây là sinh vật quý quái gì mà có thể khống chế thần kinh con người? Nhưng, xin lỗi, tôi phải bắt giữ Nó.

Phùng Lễ trở nên kích động, nắm chặt bả vai tôi, kêu khùng lên:

– Không được! Tiểu Sâm và Nó không thể chia lìa, cũng giống như tim và máu, đã không có Tiểu Sâm, càng không có âm nhạc thật sự. Tôi cảm thấy bối rối. Tiểu Sâm và Nó hợp tấu lên cung nhạc diệu kỳ, đó chính thật là cảnh giới tha thiết ước mơ của loài người. Tôi có nên buông tha họ hay không? Có nên vì giấc mộng đẹp mà phá bỏ nguyên tắc chẳng?

Tiểu Sâm mở nụ cười âm đạm:

– Xin lỗi! Đã đến giờ chơi nhạc rồi!

Y cầm ly rượu đi thẳng ra phía trước, dáng đi thất thủ bồng bềnh. Tay tôi mềm hẳn ra, khẩu súng rơi xuống đất.

Tiếng vỗ tay điên cuồng lẫn tiếng hoan hô vang thấu Đất Trời, rồi bỗng nhiên lại lặng ngắt như tờ.

– Tình tang!

Tiếng nhạc từng nốt nối tiếp nhau nhảy múa, và ảo ảnh cũng từng bức nối đuôi nhau vụt hiện khắp quanh tôi. Tôi cảm nhận được từ nơi sâu thẳm tâm hồn, đâu là Đất Trời vô cùng tận.

Tiểu Sâm cùng Nó dẫn dắt tôi đến cái nơi, mà tôi cảm thấy gần gũi như máu với thịt, cho dù tôi chưa từng đặt bước đến chốn cõi lạ lùng. Nỗi khổ đau, hoang mang, thương xót, thiết tha, vui cuồng, tựa như Hồng thủy tràn lan trên đại địa.

Tiểu Sâm cùng Nó gắng sức tấu đàn, tiếng nhạc từ Nó chảy sang Y, lại từ Y chảy về Nó, rồi lại lưu chuyển ra tứ phương cùng tiếng y cười khóc, hòa lẫn trong tâm hồn tất cả mọi người.

Trong niềm hoan lạc cùng nỗi sầu thương tột đỉnh, Tiểu Sâm cầm lên chiếc ly mà y đã đặt xuống một bên trước đó, với chất lỏng màu bích lục óng ánh trong ly, mọi việc liên can rồi cũng đến hồi kết thúc.

Sau cùng, y đã uống ly rượu độc ấy để phong kín vết hầu.

Hết

Nguồn: tàng thư viện
Người đăng: ms
Thời gian: 08/09/2008 8:55:48 CH